

[Undervisningsministeren]

undervisning var i kurdisk. Jeg kan sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at baggrunden for den stilling, jeg har taget, og som jeg har givet udtryk for her i dag i spørgsmålet om undervisning eller ikke undervisning i kurdisk, har jeg fået ved at støtte mig til de eksperter, som jeg er nødt til at støtte mig på. Ingen kan vel forvente, at jeg skal være særlig vidende om kurdisk eller om mulighederne for at undervise i kurdisk; jeg må forlade mig på folk, der er kyndige på det område. Jeg har altså fået at vide såvel af pædagoger som af lingvister, at både problemet med hensyn til manglende skriftnorm og den manglende kurdiske læreruddannelse gør det om ikke totalt ugørligt, så i hvert fald næsten ugørligt at undervise i dette sprog. Det er baggrunden for min holdning til spørgsmålet om undervisning i kurdisk og ingen anden.

Til hr. Steen Folke vil jeg gerne sige, at det for så vidt ikke var ment polemisk fra min side, når jeg nævnedes nationalklasserne. Det er nok faldet mig i munden, fordi det er et spørgsmål, der har været meget stærkt diskuteret. Jeg er helt klar over, at der er andre modeller, f. eks. den, som der her også bliver peget på: de sammenholdte klasser. Jeg mener at vide, at erfaringerne fra udlandet, hvor man har prøvet det, ikke er udelt gode; desværre nok på det punkt, at forældre ikke altid har været så begejstrede for den model. Det er lidt beskæmmende, men det har, i hvert fald efter de oplysninger jeg har, været en medvirkende årsag til, at forsøgene ikke har været udelt gode.

Men det, der skal stå tilbage af dette, er, at jeg mener, det er vigtigt, at vi er åbne over for forsøg, hvor kommunerne ønsker det, og hvor indvandrerne er interesseret i det; det sidste er ikke mindst en meget væsentlig faktor. Jeg tror også, jeg nævnte, at der ligger ansøgning i forsøgsrådet til behandling for øjeblikket, og jeg vil i og for sig se med velvilje på det, hvis der ville komme flere ansøgninger om forsøg på dette område.

Hr. Steen Folke nævnte spørgsmålet om i højere grad at benytte eget sprog, og han var også inde på, om det primært skulle være modersmålet. Der kommer vi over i de, skal vi så sige mere praktiske problemer, som hr. Steen Folke også selv omtalte på et tidspunkt. Når det gælder en sproggruppe som den jugoslaviske, er der, hvis jeg ikke husker fejl, et sted mellem 800 og 850 jugoslaviske

børn spredt ud over et halvt hundrede kommuner; disse børn repræsenterer 8 forskellige sproggrupper. Derfor vil det simpelt hen være et problem, om man overhovedet er i stand til at skaffe kvalificerede og uddannede folk til at undervise spredt over 50 kommuner på 8 sprog en gruppe, der repræsenterer 850 børn. Det er problemer, man ikke bare kan knipse væk, men som ikke er helt lette at løse.

Hr. Steen Folke spurgte, hvornår evalueringen af dette materiale ligger færdig. Jeg kan sige, at der arbejdes meget intenst med det, og at det formentlig vil foreligge engang hen på foråret; jeg tør ikke sige det helt eksakte tidspunkt. Mig bekendt er man forholdsvis tæt ved at have et første udkast færdig, men det kan jo give anledning til, at man vil gennemarbejde nogle ting. Det er altså ikke noget, der ligger ude i en blå fremtid; det ligger inden for rækkevidde.

Så blev jeg til sidst spurgt, om jeg var indforstået med, at voksenundervisningen skulle gennemføres i et samarbejde med indvandrerorganisationerne. Dertil kan jeg svare, at der på dette område allerede har været inddraget indvandrerorganisationer, og at det også vil ske fremover.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har tre gange i dag forsøgt at få opklaret, hvorvidt den danske regering kunne tænkes at ville undlade at undervise indvandrerbørn i det sprog, deres forældre ønsker de skal undervises i, af diplomatiske grunde, af hensyn til den stat, hvorfra de kommer.

Undervisningsministeren har ikke ret i, at jeg ikke har givet hende mulighed for at svare, hun har haft 3 gange til at svare på det. Allerede i mit første indlæg var jeg inde på, hvilke grunde der var. I det andet citerede jeg fra Informations artikel, og i det tredje trak jeg det meget klart op. Svaret er jo egentlig bare enten et ja eller et nej.

Kunne den danske regering tænkes at undlade at undervise i et sprog, som indvandrerforældre ønsker deres børn skal undervises i, alene af hensynet til den fremmede stat, der ønsker at undertrykke disse forældres sprog? Det kan man da svare ja eller nej på.